

Honvág

Vígh Rudolf

Lőporfüstös arccal vagyok tiszta,
szám dohányt, lóhúst, emberséget árul
a kenyérért, egy falat kenyérért.
Néhány évemet, mint aranypénzt,
lepötyögtetem a tenyérbe,
a mindig üres, ormóttan tenyérbe
anyámért, apámért,
a tízgombos sinyelért,
gyomromért, agyamért,
magamért s másokért.
Aztán elindulok vágyaimmal a felhőkön,
alattam kövek,
hegyek, hegyek...
Elbámulom véres könnyekkel
a mezőt, munkát, kalácsot
s szülőföldem csodálom,
csodálom...

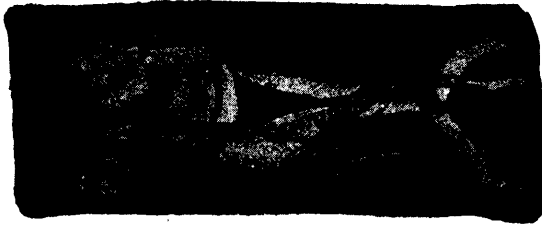
Ha visszatérnek hosszú utukról vágyaim
és fáradtan megpihennek
halvány, szomorú szemeimben,
a sikertelenség megszokott
bús, kesernyés mosolyával
szép álomra ringatom őket.
Az ábrándok szőnek
puha selyemtakarót fölém,
amint gyönyörű kedvesem
lágy újjai gombolyítanak
illatfonalakat homlokomon
s úgy szeretném kiejteni
gügyögve az „anya” szót

*mint csöpp csecsemő,
kinek toppanó kis lépteit
két aggódó kar támogatja.
Sötét, zsibbasztó éjszakák
futnak agyamon át,
éppen úgy, mint májusban
nap s föld között szökő
porfelhő árnya a búzaföldeken ...
Búzaföldek! ...*

*... és szétekintek,
ahogy a veszélyt rejtő
pofás ürge menhelye felett.
Most én is ürge vagyok,
remegő, rettegő senki állata
az élet magtengerében.
Szemeket gyűjtök a földbe
s minden percben
várom a véget,
mert állandóan azt érzem,
hogy a Sors
jéghideg-vízzel telt vödre
már félrebillent felettem. —
És el fogok múlni anélkül,
hogy tiétek lettem volna*

*édes hazám,
szülöm,
kedvesem.*

1958

Jégkirálynő

Vígh Rudolf

A telet adtad nekem,
a telet
s télben tavaszt, őszt,
nyarat, forró nyarat
szívemnek.

Ha elmész
keményebben jajdul a hó
lépteim alatt
és minden — úgy hiszem —
a télbe fagyott.
Vérem guruló,
kemény gyöngyszemekké fagy,
ha elmész,
agyam jégkalapács,
arcodból
mesterművet csinál.
Tudom, merre jársz,
mert szívem ösvényén
jössz s távozol,
lelkemben tél van ezért mindig
s te csodaszép szánodon
ereimben siklasz,
csilingelő kacagással.
Ha eljössz hozzám éjenként,
simításodra homlokomon
jégvirágok nyílnak,
de kebleden fejem
szép, meleg szerelmet
álmodik.